

YALANCI

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

YALANCI

öykü

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Yalancı

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Yalancı

Anam babam dilsizdi, cümleleri yoktu, emir kipinde, çarçabuk sessizliğe kavuşan kısacık ünlemleri vardı. Mezarlık gibiydi akşamlarım, sessizliğin üstüne bir de karanlık çökerdi. Son hareketlilik akşam yemeğiydi. Sofra kalkınca babam köşesine çekilir, sigara yakar, çayını içerdi. Sonra döşekler serilirdi. Uyumadan geçmek bilmezdi akşamlar, uzar da uzardı.

Kış akşamları uyumakla bitmezdi. Ya yatışını geciktireceksin ki sabahı karşılayabilesin ya da karanlıkla birlikte çöken sessizliğe katlanamayıp yatağa gireceksin. O zaman da şafağı beklemek azap verirdi. Güneş, bekleyeni varmış hiç umursamaz, sallana sallana gelirdi. Ne çok başıma gelmiştir, uykumu almışım, gözlerimi açarım daha gece, göz gözü görmez, yatakta bekler dururdum. Annem, yaz kış demez sabah ezanıyla kalkardı. Evin içinde hırsız gibi dolanır, iş görürdü. Artık kumaşlardan bir bez bebek yapmıştım, karanlıkta ona sarılır, sever okşardım. İçimden konuşurdum onunla, sözcüklerle değil, sevişerek, canlıymış gibi, dokuna dokuna.

Konuşmayı nasıl öğrenmişim şaşıyorum. Okutmadı denmesin diye bölük pörçük birkaç okul yılım oldu. Silik okul arkadaşlıklarım, arkadaşlarımın ne sıkıcısın dedikleri oldu. Soru soruldu mu uzun uzun düşünürdüm,

aklıma sözcükler gelmezdi bir türlü. Cevaplar kafamın içindeydi ama söyleyemiyordum. Koşup oynadığımı, kahkaha attığımı hatırlamıyorum, ders aralarını hatırlıyorum, meraya salınan koyunlar gibi dağılırdık bahçeye. Bir köşede bu koşuşturmacayı izlerdim, evin kulak yırtan sessizliğinden iyiydi. Çocuk seslerinin birbirine eklenmesinden oluşmuş aralıksız bir çığlık hatırlarım, ders zili çalana kadar sürerdi. Anam babam 'okul nasıldı', 'ödevin var mı' diye hiç sormazlardı.

Uzun, bitimsiz günler birbirine eklendi, bedenim büyüdü. Anam babam boyuna vardım. Beliren göğüslerimden utanır, kambur durarak gizlemeye çalışırdım. Sorular geçerdi aklımdan, sormazdım. Bez bebeğimden ayrılmıştım, bir sabah kalktığımda yanımda yoktu. Başına ne geldiğini sordum, yanıt alamadım. Sustum, sessiz sessiz ağladım. Yokluğuna alışmam günler sürdü. Bebeğimin kendine has bir kokusu bile vardı. Kendimi avutmak için nemli yün kazağımı derin derin içime çekerdim, bebeğimin kokusunu andırıyordu, özleme iyi geliyordu. Yavaş yavaş unuttum.

İlk haber gönderdiklerinde on beşindeydim. Uzaktan akrabaymışız, şehirde yaşarlarmış. "Daha küçük", dedi babam, "senin oğlan da askere gitsin gelsin". Söyledi mi yoksa yalnızca düşündü mü, gelenler sözü babamın düşüncelerini okudular da mı aldılar bilemedim. İki yıl sonra yine geldiler, çiçek, lokum getirdiler. Koca kız olmuşum ama kafam çocuk, lokumlara diktim gözümü. Çiçek ne işime yarayacak, istesem dışarıdan kucak kucak toplarım. Kocam olacak baktı bana, utandım kaçtım odadan. Askerlik bitmiş, şehirde ev alınmış, iş kurulmuş,

götüreceklermiş beni. Götürsünler, babam oluru verdi. Misafirler gönderilince, son kuzusundan koparılacak olan anam zırıl zırıl ağlamaya başladı. Benden büyük dört kardeşim sırayla yuvadan uçup gitmişlerdi. Anam benden önce üç kız bir oğul evlendirmiş, senede bir yüzlerini ya görür ya görmez. İçine mi atıyordu bilmem, bir kez olsun hasretle isimlerini andığını anımsamam. Onlar giderken de böyle gözyaşı dökmüş müydü, hatırlamıyorum. İçim tuhaf oldu. Hem merak ediyordum şehri hem de korkuyordum. Bir ay içinde düğünümüz yapıldı. Anamın babamın elini öptüm, vedalaştım. Bir daha kim bilir ne zaman görüşecektik. Kaynanam "sık sık gelin şehre" dedi, "misafir olun". Gelmezler. "Telefon var evlerinde, arar konuşursunuz." Aramazlar.

Gece oldu gündüz oldu, yol uzadı. Merakla baktım geçtiğimiz yerlere. Dümdüz yollar, arkamda bıraktığım meralar, çayırlar, dereler... Arabalar arttı, hızımız azaldı, dura dura ilerler olduk. Arabayı kullanan kaynatam "hayırlısıyla geldik" dedi. Her yer bina, her yer insan, her yer araba. Bir daha bakamayacağımı bilseydim, farklı bakardım belki. Bir kafesten alınıp başka kafese kondum.

"Evden dışarı çıkmak yok, pencereden bakmak yok, ne ihtiyacın varsa alır, getirim."

Burhan, sabah çıkar akşam gelirdi, hep saatinde. En azından sessizliğe gömülü değildim, televizyonumuz vardı. Kaynanam ilk zamanlar sık sık gelir, ev işlerini öğretirdi. Çamaşır makinesi nasıl kullanılır, bulaşık makinesi, fırın nasıl çalıştırılır, o anlatır ben dinlerdim.

Eşyaymışım gibi bakardı bana, soğukluğu ürpertirdi. Bir güzel söz çıkmazdı ağzından, "kızım" demez adımla seslenirdi. Gelini değil yanaşmasıydım sanki. Acılı kadındı, ilk oğlunu kaybetmiş, çocuk on sekizine bile varamamış. Nasıl ölmüş diye Burhan'a sordum, "o zaman dört yaşındaydım" dedi, başka söz etmedi. Bana bu kadarını da anlatan olmadı, bölük pörçük konuşulanlardan öğrendim gencecik göçüp giden kayınımı. Kaynanamın yüzü bir bana gülmüyordu, oğluna aşkla bakıyor, tatlı tatlı konuşuyordu. Her dediğini yaptırıyordu, evin gizli reisi oydu. Kalın kafalılığıma söylenirdi, onun istediği çabuklukta olmasa da öğreniyordum. Başımın çaresine bakabildiğime kanaat getirince gidiş gelişlerini azalttı. Sağlığı pek yoktu. Nedendir bilmem, ağaç gövdesi gibi kalındı bacakları. Merdivenleri zor çıkardı, vardığında uzun uzun soluklanır, zor kendine gelirdi.

Gezmeye diye, haftada bir iki, ana-babasının evine götürürdü Burhan. Bir o zaman sokak yüzü görürdüm. Çıktığımızda sağa sola bakmama izin yoktu. Meraklanırdım, başımı kaldıramazdım.

Evdeyken sokağı dinlerdim. Koltuğun üstüne çıkar, tül perdenin ardından cıvıl cıvıl sokağı görmeye çalışırdım. Çocuk bağırışları çarpardı kulağıma, camdan cama birbirlerine seslenen kadınlar, seyyar satıcılar, kornalar... Bir gün yüreklenip pencereyi açtım, kısacık bir an kafesten başımı uzattım. Nasıl tatlı bir rüzgar! Cam diplerinde kumruları gördüm, sokağa inmiş güvercinleri, kaldırımda kedileri, gazoz kapağı peşinde omuz omuza itişen iki oğlanı, her yerde ayrı bir canlılık vardı. Gözüm kamaştı. Kaygı, kış akşamı gibi çarçabuk üstüme

çöküverdi, ya kocam anlarsa, hızla kapadım camı. Karşı apartmanda casusu mu vardı, perdeyi milimi milimine ölçüyor muydu bilmem, anladı. Vurdu tokadı.

“Ne dedim ben sana. Aç televizyonunu izle.”

İzlerdim, yalan yanlış ne öğrendiysem televizyondan öğrendim. Ayakta dikilmişim, yüzüm yerde, gözümden ayağımın dibine yaşlar düşüyordu.

“Zırlayacağına git, sofrayı hazırla.”

Hazırladım, oturduk. Gözümdeki yaş kurumamış, sinirlendi. Kalktı yerinden.

“Bak bakayım yüzüme.”

Yüzümü tutup kendine çevirdi, taştan sertti dokunuşu. Diğer elini yanağıma yaklaştırdı, korktum çekildim.

“Korkma. Açık elden korkmana gerek yok. Bu veren eldir, arada bir ders de verir ama zarar vermez.” Yine de korkuyordum. Yumruğunu sıktı, hafifçe yüzümü itti. “Korkacaksan bundan kork.” Sonra hızla yumruğunu masaya vurdu. Masada ne varsa havalandı. “Şimdi surat asmayı kes de adam gibi yemeğimizi yiyelim.”

İlk aylarımız geçti. Çocuk var mı. Daha yok, olacak. Kocam çalışıyor, her gece çalışıyor. Sonra hastalandım, bayram oldu. “Torun geliyor, işte kartal geliyor.” Düşük yaptım. Suratlar asıldı. Her bahaneyle bağırır oldu Burhan, kaynanama göre daha kalın kafalı oldum. Yan baksam tokadı yedim, korkmam gerekenle de tanıştım. Anam babam gibi ben de dilsizdim. Kocam eve geldi mi bir cılız hoş geldin. Soru sorarsa yerle konuşurmuş gibi

cevaplardım. Çocukluğumdaki gibi dura dura, bekleye bekleye. Kızardı yine.

“Kafasız! Soru soruyorum sana, sümük gibi durma karşımda!”

Çocuk var mı. Yakında. Kocam çalışıyor, her gece çalışıyor. Yine yüklendim, yüzler gülmeye başladı. Yine düşük! Bir hafta hasta yattım. Burhan yüzüme bile bakmadı, nasılsın diye sormaya yanıma yanaşmadı. Kendimi zor taşıyordum ama ev işlerinden geri durmadım, yemeği yaptım, kadınlık görevim neyse yerine getirdim. Görevim çocuk, özellikle de oğlan doğurmaktı.

Hangi gün doğduğumu bilirim de doğum günü nedir bilmem. Bir zamanlar çocuk olduğumun tek kanıtı, okulda çekilmiş vesikalık bir fotoğraftı. Yüzümde, kameraya değil de üstüme doğrultulmuş bir namluya bakıyormuşum gibi şaşkın ve korku dolu bir ifade var.

On sekizime girdiğim gündü. Burhan o gün beni ilk ve son kez gördüğüm Taksim’e götürdü. Profiterol yedik, ismini söyleyemeyişimle eğlendi. Sonra sinemaya gittik. Çocuk gibi mutlu olmuştum o gün, ardından bir fırtına patlamasından korktum. Korktuğum başıma gelmedi, gece birbirine aşık iki insan gibi birlikte olduk. Sonraki gün, güneşi örten kapkara bir bulut gibi kaynanam geldi. Oğlunu kenara çekti, duymamdan çekinmeden konuştu.

“Böyle kelaynak gibi mi yaşayacaksın. Çocuksuz olur mu. Bundan umudu kes, yollayalım bunu evine.”

“Bu” dediği bendim, kişi bile değildim, ayıplı maldım. Ölmek, memleketime geri dönmekten daha kolay

geliyordu. Başka kafesim yoktu benim. Gider gitmez boşluğumun dolduğu o yere artık sığamazdım.

Aylar geçti. Çocuk var mı. Kocam çalışıyor. Yine hamile kaldım. İlk defa ikinci ayı atlattık. Yüzler güldü, olacak bu kez galiba. Olmadı. Olmadı ama kimsenin de haberi olmadı. Sakladım. Nasıl sakladım, bir Allah bir de ben bilirim. Akşamdan saplanan ağrı, sırtıma kalçalarıma yayılmıştı. Sabah, Burhan yeni işe gitmişti. Tuvalete gittim, umudumun kanadığını gördüm. Üzülüp ağlayacak, dövünecek zaman yoktu. Çıktım evden, taksi çevirdim.

“Doğumcuya götür beni.”

“Doğumcu mu. Hangisine.”

“Bilmiyorum götür birine.”

Adam baktı bana, bu çocuk daha, güvenemedi.

“Anan baban yok mu.”

“Allah’ını seversen götür.”

Ağlamaya başladım. Bileğimdeki altın iki bileziği kucağına attım. Adam bir bileziklere baktı bir bana.

“Yok mu paran.”

“Bunlar para değil mi.”

“Ben bu sorumluluğu alamam.”

Ağladım, yalvardım, sonunda insafa geldi.

“Reşit misin.”

Anlamadım önce. Yaşım on sekiz mi diye soruyormuş, evet dedim. Özel hastaneye götürdü beni. Çıkardılar

içimden son umudumu. Doktora ağladım.

“Üçüncü bu, ne olacak.”

“Bundan sonra olmaz.”

“Ne yapacağım ben.”

Taksici dışarıda bekliyordu. Çağırdı doktor, babası mısın diye sordu. Akrabam olduğunu söyledi adam.

“Dinlensin. Uyku ilacı da yazdım. Birkaç gün kullansın, atlatması için. Geçmiş olsun.”

Adam kendi cebinden çıkarıp ödedi hastane parasını. Bindik yine arabaya. Eczaneye girdi ilaçlarımı aldı. Sonra bir kuyumcuya girdi, çıktı.

“Taksi şu kadar tutuyor, hastaneye da şu kadar verdim. Bunlar ilaçların. Bu da kalan para. Artık gerisini sen bilirsin.”

Sokağın başında indim. Saat öğleni geçmiş, kocamın dönmesine daha var. Sokağa girdim, yel esse yıkılacağım. Kenardan, dura dura, duvarlara tutuna tutuna yürüdüm. Apartmana varmam sanki saatler sürdü. Sürüne sürüne merdivenleri tırmandım. Alt komşuyla karşılaştık. Orta yaşlı bir kadın, emekli öğretmen. Bir defa hoş geldine uğramıştı. O gün de susmuştum, zorlana zorlana birkaç sözcük, alındı belki, yine gelin bile diyememiştim. Kadın beni görünce korktu.

“Kızım hasta mısın.”

Neredeyse yıkılacaktım, koluma girdi, bizim kata çıktık. Koltuğa uzandım, su getirdi.

“Yine düşük yaptım abla.”

“Olsun kızım, gençsin daha.”

“Bir daha olmazmış abla.”

Moral vermek için birkaç cümle geveledi, sustum. Kalktı.

“Bir ihtiyacın var mı.”

Yattığım yerden başımı salladım. Tam çıkarken seslendim.

“Bilmesinler abla, kimseye söyleme.”

“Bulunur bir çözümü yavrum, üzülme sen.”

Elimi alnıma götürdüm, bilezikler... Anlarsa nasıl açıklayacağım. Öteki bilezikleri de bileklerimden çıkardım, sardım, sakladım. Koltuğa döner dönmez uyumuşum. Akşam olmuş, kapı çalınmış, duymamışım, kocam tepemde.

“Hayırdır, hasta mısın.”

“Çok bulantım var, kalkamadım.”

Başımı okşadı.

“Geçer geçer.”

“Ağır geçiyor bu defa.”

İlaçları gördü, yıldırım çarpmış gibi oldum, saç tellerime kadar ürperdim.

“Bulantım artınca, aşağı kattaki öğretmen hanıma indim. Sağ olsun bu ilaçları verdi.”

Ses etmedi, ilaçların ne olduğuna bile bakmadı. Hamile

kadının içebileceği ilaçlar mıdır diye merak etmedi. Hayret ettim, dışarı çıktığımı da anlamamıştı.

Gece yarısı, sanki bir el boğazımı sıkıyor, dünya üstüme çökmüş, eziliyorum, katlanılır gibi değil. Zor sıyrıldım karabasandan. Yanımda yatana baktım, öylece uyuyordu. Az-çok ısınmıştım, dokunmalarından yakınmamış sevişebilmiştim. Ama artık karanlıkta düzenli nefes alan bu gölgeden nefret ediyordum. Bedenim onun çocuğunu istememişti. Bir daha çocuğum olmayacağını bilmenin acısı içimi yakıyordu. Giden bir parçamdı. Bir daha yok, ne onunla ne başkasıyla. Yaşamanın anlamını yitirmiştim. Yavrumun yokluğu boğazımda yumru olmuştu, yutkunamıyorum. Kalktım, salona gittim. Perdeyi boydan boya çektim, tüm camı çıplak bıraktım. Pencereyi açtım, baktım. Arabaların iki sıra dizildiği sokak ıssızdı. Kendimi aşağı bırakıversem, bitse de huzura ersem. O genç yaşımda korku yönetiyordu beni, ölmekle bile kurtulabileceğime inanmıyordum. Daha çekeceğim vardı. Gecenin serinliğini derin derin içime çektim, başım döndü. O an yalnızca korku yoktu içimde, bir yandan bedenime saplanmış acı, bir yandan öfke, bir yandan güçsüzlüğüm. Pencereyi, perdeyi öylece bırakıp salondaki koltuğa kıvrıldım.

Uyandığımda Burhan çoktan işe gitmişti. Pencereyi kapatmış, perdeleri çekmiş, üstümü örtmüştü. Akşam bunun hesabını sorar sanıyordum. Kıyamet kopacaksa kopsun, olan biteni anlatacaktım. Geciktirsem ne olacaktı, günlerim yine de sayılı değil miydi. Sonra? Akşama kadar söyleyeceklerimi kafamda kurup durdum. Oysa o, eve sabaha karşı geldi. Gelişini duydum, gözümü

açmadım, kalkmadım. Pamuk ipliğine bağlı tasarılarım silindi gitti.

İki gece sonra yine bir karabasandan güçlükle sıyrıldım. Çıldırmak üzereydim, tuvalete kaçtım, havluyla ağzımı tıkadım, bağıra bağıra ağladım. Yine salonda uyudum. Burhan, sabah işe giderken omzumdan sarsıp uyandırdı. Bu kez bozulmuştu.

"Nerede yatarsan yat, ama kalkacağın yerde yat. Gece orada bir burada dolaşıp durma."

Üç ay geçti, dört ay geçti, gerçeği söyleyemedim. Her gün cesaretimi topluyor, yerine bir türlü getiremediğim o kesin kararı alıyordum. Burhan'ın karşısına geldiğimde sözcükler kaçacak yer arıyorlardı. Yalanımın üstünü bin uğraşla aldığım kilolarla örtmeye, televizyonda gördüğüm hamileleri taklit etmeye çalışıyordum. Burhan kötü davranmıyordu, arada kızdığı oluyordu ama üstüme varmıyordu. Ayrı yataklarda uyuyorduk. Akşam yemeklerini çoğunlukla yalnız yiyordum. Eve kaçta geleceği belli olmuyordu, kapıyı kendi anahtarıyla açıyordu. Ben yatmadan gelmiş olursa, zorlama bir iki cümle konuşuyorduk. Başka birinin kokusu giderek belirginleşmeye başlamıştı. Başkasının varlığı içimi serinletiyordu, içine boşalacağı başka birisi, beni dokunulmaktan kurtarıyordu. Birbirimizi sevmediğimizi göstermeye ya da sözcüklere dökmeye gerek yoktu, açıkça belliydi. Sorumluluğu altında biriydim onun için, ona ait bir nesne vardı bende. O, öyle sanıyordu.

Sekizinci aya girdik. Yalandan hamilelik tamam ama yalandan nasıl anne olacaktım. Karnımdaki yalanın ortaya

çıkmasına bir ay kalmıştı. O gün geldiğinde beni bunların elinden kim kurtaracaktı. Dışarı hava almaya çıkabiliyordum. Sözde karnım burnumda, parkta geziniyordum. Park dediğim apartmanın bitişiğinde, dört bank, beş ağaç. Ortada kupkuru bir havuz, hiç çalışmayan bir fıskiye. Hamile, yaşı kırka yakın bir kadınla bir aydır arkadaşlık ediyordum. Üçüncü doğumu olacakmış. İlki delikanlı olmuş, liseye gidiyormuş, ikincisi ilkokuldaymış. Yoldakiyse sürpriz olmuş. Arkadaşlığımızı pekiştirdik, telefonunu aldım, parka çıkacağım zaman arıyordum, buluşuyorduk. Ablalık ediyor, öğütler veriyordu.

Bir gün eve çaya çağırdım, artık yabancı sayılmazdık. Şeytan ne zaman kanıma girdi, o gün mü yoksa çok önceden mi tasarlamıştım, söylemem zor. O bilmez kafama olmayacak iş girdi. Hiçbir hazırlığım yoktu ama eşikten içeri adımını attığında yapacağım dedim. Doktorun verdiği uyku ilaçları duruyordu, demliğe boşalttım. Mutfakta çay fincanlarını doldurdum, kendiminkine soğuk çay koydum. Kavala kurabiyesi getirmiş, ben de poğaça yapmıştım, tabağa dizdim. Konuşa konuşa uyuyuverdi.

Yatırdım yere, çırılçıplak soydum. Kulağımı ağzına yaklaştırdım nefes alıyor, ölmemiş. Elimi karnına koydum, içerideki yumurcak kıpır kıpırdı. Çeke çeke banyoya götürdüm, küvetin içine soktum. Bebeği çıkardıktan sonra nasıl kadını ne yapacaktım. Parçalayıp torbalara dolduracak, çöpe atacaktım. Burhan gelecek kucağımda bebeğimi görecekti. Kendim doğuruverdim diyecektim, inanmayıp da ne yapacaktı.

Et bıçağını, makası aldım, kolonyayla sildim. Neresinden

kesmeli, ya çocuğu da kesersem. Kadın hiç kıpırdamıyordu, nefes alıp vermesi iyice azalmıştı. Göbeğinin altından çizdim karnını, dudak gibi yarıldı, kan boşaldı. Kanı görünce fena oldum. Ellerim zangır zangır titriyordu. Yarılan yere biraz daha bıçak vurdum, ellerim kana büründü. Başım dönüyordu, gözlerimde şimşekler çakıyordu. Kustum. Dişlerimi sıkıyordum, neredeyse kırılacaklardı. Alnımdan su gibi ter dökülüyordu, gözlerimdeki yaşlara karışıyordu. Görüntü kararmaya başladı. Kocam gelmeden bu işi bitirip ortalığı temizlemeliydim, iz bırakmamalıydım. Önümü göremiyordum, buğulu camın arkasında gibiydim. Bir çığlık... Elimi kestim. Kadın ayıldı, elimi yakaladı. O çığlık attı ben çığlık attım. Nedense bir an okul bahçesindeki çocukların çığlık çığlığa koşuşturmaları geldi gözümün önüne. Kadın elimi öyle sıkı tuttu ki bıçak elimden düştü. Bağırdı, iki elimle ağzını kapadım, avuç içimi ısırdı, can derdinde, etimi kopardı. Makası aldım memesine sapladım. Kalan gücüyle itti beni, dengemi yitirip düştüm, başımı klozete çarptım, bayıldım.

Öğretmen hanım sesleri duymuş, korkmuş polise haber vermiş. Kadın, banyodan salona kadar, kanlı bir iz bırakarak sürüne sürüne gitmiş, daha gidememiş. Bebeği kurtarmışlar, kadın kurtulamamış.

Ben şimdi başka bir kafeste, affedilmeyi ummaksızın sessizce cezamı çekiyorum ve suç ortaklarımın, cehennemde benimle birlikte yanmaları için her gün dua ediyorum.